

Tisoč izbir, pa nikogar ob sebi

Število samskih vztrajno raste, a kljub tehnološki poplavi aplikacij za zmenke je danes izjemno težko najti pravega partnerja

Meta Černoga

Statistika je zgovorna in kaže jasno sliko spreminjajoče se slovenske družbe. Podatki Sursa razkrivajo, da je v enočlanskih gospodinjstvih v letu 2021 živel vsak sedmi prebivalec Slovenije. Število moških, ki so živeli sami, je bilo nekoliko večje od števila žensk, ki so živele same. Še zgovornejša je širša evropska slika. Eurostat pravi, da je v Evropski uniji v letu 2025 živel več kot 76 milijonov odraslih samskih oseb brez otrok, kar predstavlja najhitreje rastočo obliko bivanja v zadnjem desetletju. A te številke ne pomenijo nujno, da smo obupali nad ljubeznijo. Pomenijo le, da se je pot do nje spremenila.

Tehnologija se je na ta vsenavzoč demografski trend odzvala s pravo poplavo raznolikih digitalnih rešitev. Obsežna raziskava Univerze Stanford o tem, kako se pari sodobno spoznavajo, jasno potrjuje, da se je iskanje partnerja v veliki meri preselilo na splet. A navidezna svoboda, ki jo ponujajo digitalni profili na pametnih telefonih, prinaša nepredvidene psihološke posledice. Namesto olajšanja ljudje na spletnih zmenkarijah pogosto doživljajo tako imenovani paradoks izbire – ko imamo na voljo tisoče možnosti, se naša sposobnost za pristno vezanost bistveno zmanjša.

Ljudje se zato vse pogosteje vračajo k osebnemu pristopu in tradicionalnemu spoznavanju, pravi mag. Ninka Slapnik, ki kot vodja matchmaking agencije MATCHMe.si™ na področju povezovanja samskih deluje že dolgih šestnajst let in je s svojim strokovnim pristopom do danes pomagala ustvariti že več kot 3900 parov. Kot pravi sama, se je v vseh teh letih skozi njihove dogodke in druge oblike povezovanja zvrstilo že več kot 32.000 posameznikov.

Od neskončne izbire do digitalne utrujenosti

Čeprav so nam aplikacije za zmenke krog potencialnih poznanstev razširile praktično v neskončnost, to po besedah Ninke Slapnik še ne pomeni nujno tudi več kakovostnih povezav. Pri sodobnem spoznavanju se namreč hitro pojavi paradoks: več ko imamo na voljo potencialnih izbir, težje se zares ustavimo pri enem samem človeku. »Pri aplikacijah se lahko zelo hitro izgubi občutek, da je na drugi strani resnična oseba. Nekdo s svojo zgodbo, pričakovanji, ranljivostjo in čustvi,« opozarja naša sogovornica. Digitalno okolje nas je namreč navadilo na varljiv občutek, da je za naslednjim profilom morda nekdo še boljši, lepši ali bolj zanimiv. Če prvo sporočilo ni dovolj pritegnilo pozornosti, je posameznik hitro spregledan, zelo pogost pojav pa je postal tudi tako imenovani ghosting, pri katerem nekdo preprosto prekine stike in pogovor zamre brez pojasnila. »Če se takšne izkušnje ponavljajo, začne človek hitro dobivati občutek, da ni več nikogar normalne-

Po vseh profilih, sporočilih in podrsavanjih po zaslonu se mora na koncu zgoditi tisto najpomembnejše – srečanje dveh ljudi iz oči v oči. / Foto: iStock

ga, ali pa še huje – izgublja vero v to, da se lahko ljubezen sploh še zgodi,« pojasnjuje Ninka Slapnik, a hkrati miri, da ogromno čudovitih samskih ljudi seveda obstaja, le načini iskanja so se izkrivili. Ljudje so dandanes vse bolj utrjeni od izbire in površinske komunikacije na spletu. Najbolj pa pri tovrstnem digitalnem spoznavanju manjka tisto, česar prav noben virtualni profil ne more v celoti prenesti: resnična energija med dvema človekoma.

Izzivi in lepote spoznavanja

Za pomoč osebnega posrednika pri iskanju ljubezni se danes odločajo različne generacije, vse od mladih v dvajsetih do samskih v šestdesetih in tudi sedemdesetih letih življenja. Njihove potrebe pa se ob tem opazno razlikujejo. Pri starejših iskalcih partnerja je vsakdan socialno veliko bolj ustaljen, saj imajo redno službo, obstoječi prijateljski krog, odrasle otroke in vsakodnevne obveznosti. Zaradi tega nimajo več toliko spontanosti situacij, v katerih bi lahko ves čas naravno spoznavali nove ljudi. Pri petdesetih ali šestdesetih letih so namreč velike življenjske strukture praviloma že postavljene. Zato takšni posamezniki običajno ne iščejo več partnerja, s katerim bi morali zgraditi življenje popolnoma od začetka, temveč si želijo predvsem nekoga, s katerim bi lahko delili življenje, ki ga že imajo, in skupaj ustvarili novo poglavje. Vseeno pa spoznavanje v zrelejših letih prinaša svojevrstne izzive. »Pri zrelejših samskih pogosto ne gre toliko za strah pred samim zmenkom kot za ran-

ljivost, ki jo prinese življenjska zgodovina in notranji občutek, da bodo od zdaj naprej morda čisto sami,« iz lastnih izkušenj opazuje Ninka Slapnik. Ker so za njimi dolge zveze, prebolele ločitve, izgube partnerjev in včasih celo težki odnosi, se mnogi med njimi upravičeno sprašujejo, ali se sploh še znajo zaljubiti in ljubiti oziroma kje bi pri svojih letih sploh še nekoga spoznali. Pogosto je prisoten tudi

Mag. Ninka Slapnik:

»Pri aplikacijah se lahko zelo hitro izgubi občutek, da je na drugi strani resnična oseba. Nekdo s svojo zgodbo, pričakovanji, ranljivostjo in čustvi.«

velik strah pred ponovnim začetkom in ponovnim razočaranjem v ljubezni, zaradi česar se prizadet posameznik začne obrambno varovati tako, da pri novem človeku zelo hitro išče razloge, zakaj zadeva ne bi mogla uspeti. Ravno pri teh ovirah je pri profesionalnem povezovanju ključno pravo ravnoesje med razumom in občutkom. Strokovno preverjanje kompatibilnosti pred samim srečanjem je zelo pomembno, saj s tem pomembno zmanjšajo naključnost srečanj, ko pa se dva človeka dejansko srečata, je nujna odprtost.

»Na prvem zmenku nam ni treba vedeti, ali je pred nami človek, s katerim bomo preživeli preostanek življenja. To je preveliko breme za eno kavo,« slikovito svetuje sogovornica. Veliko bolj zdravo vprašanje po prvem zmenku je po njenem mnenju preprosto, ali nam je bilo ob človeku dovolj lepo, ali smo bili sproščeni, je bil občutek prijeten in ali je bila oseba dovolj zanimiva, da jo želimo videti še enkrat.

Notranji mir in komunikacija

Ne glede na demografske razlike in starost si po izkušnjah strokovnjakinje prav vsi ljudje želimo biti ob nekem iskreno sprejeti, videni, spoštovani, upoštevani in izbrani. Čeprav se posamezni kriteriji skozi različna življenjska obdobja opazno spreminjajo, se pod vsemi njimi skriva popolnoma ista temeljna človeška potreba. Želimo si človeka, ob katerem se počutimo varno, zaželeno in slišano. Navsezadnje iskanci ne iščejo nekakšnega popolnega človeka

brez napak, ampak predvsem odnos, v katerem jim je enostavno dobro in v katerem jim ni treba ves čas previdno hoditi po prstih. Izjemno pomembno vlogo pri iskanju in ohranjanju takšnega odnosa igra odprta komunikacija. Kot poudarja Ninka Slapnik, pri kakovostnem partnerskem odnosu ni pomembno le, da se partnerja pogovarjata, temveč predvsem, kako se pogovarjata. Še zlasti takrat, ko ni vse lepo in enostavno in ego zlahka lahko pride na plan. Ključno je, da tudi ob nesoglasjih ne postaneta nasprotnika, ampak ostajata na isti strani – skupaj proti izzivu, ne drug proti drugemu. Da se vsak dan zavestno izbirata, drug drugega – njujno dvojino in ne lastnega ega. Dober partnerski odnos namreč ne pomeni nujno odnosa povsem brez nesoglasij, temveč takšnega, v katerem se znata partnerja tudi po konfliktu ali skozi nesoglasje ponovno poiskati in najti. Prav takšen zdrav notranji mir, pri katerem nesoglasje znotraj odnosa ne pomeni avtomatične grožnje odnosu samemu, je tisto, kar vsi iskanci na koncu najbolj cenijo in iščejo. V praksi se pogosto pokaže, da se včasih najlepše zgodbe odvijajo tudi takrat, ko posamezniki zberejo pogum in nekoliko odstopijo od svojih togo postavljenih okvirov. Sogovornica se ob tem spominja pristranske zgodbe gospe, ki je imela na začetku izredno strogo določen kriterij glede geografske regije bivanja prihodnjega partnerja. A strokovnjakinji ji jo je uspelo prepričati in nekoliko spodbuditi, da je kljub vsemu odšla na srečanje z gospodom z drugega konca države. Izkazalo se je, da sta bila prava drug za drugega in danes sta zelo srečen par. Zanimivo je, da si v resnici niti nista želela klasičnega scenarija skupne

V praksi se pogosto pokaže, da se včasih najlepše zgodbe odvijajo tudi takrat, ko posamezniki zberejo pogum in nekoliko odstopijo od svojih togo postavljenih okvirov.

selitve, ampak sta ohranila vsak svoj dom in svoje navade. Kljub temu pa veliko časa preživljata skupaj, si delita vikende in imata drug ob drugem potrebno oporo in varnost, pri čemer regija, ki se je prej zdela tako usodna, danes sploh ni več pomembna. Vse te zgodbe kažejo, da ne živimo zgolj v času velikega števila samskih, ampak tudi v času, ko se je iskanje partnerja začelo izrazito profesionalizirati. Ljudje so povsem normalno sprejeli, da jim pri pomembnih življenjskih odločitvah pomagajo osebni trenerji ali finančni svetovalci, zato ni prav nič nenavadno, da želijo strokovno pomoč tudi pri iskanju ljubezni. Kljub bliskovitemu razvoju moderne tehnologije in različnih spletnih aplikacij pa ena univerzalna stvar vedno ostaja povsem nespremenjena: pristen človek bo vedno in povsod potreboval drugega človeka. ■